

Για την πορεία της ψυχής (Μέγας Αντώνιος)

Categories : [ΘΕΟΛΟΓΙΑ](#)

Date : 17 Ιανουαρίου, 2022

Κάποτε ο άγιος Αντώνιος, καθώς πλησίαζε η ώρα που έτρωγε, σηκώθηκε για να προσευχηθεί, την ενάτη ώρα περίπου (τρεις το απόγευμα). Ένωσε τότε τον εαυτό του να αρπάζεται νοερά· και το παράδοξο είναι ότι στεκόταν και έβλεπε τον εαυτό του σαν να ήταν έξω από τον εαυτό του και κάποιοι να τον οδηγούν στον αέρα. Έπειτα είδε κάποιους απαίσιους και φοβερούς να στέκονται στον αέρα και να θέλουν να του εμποδίσουν το πέρασμα. Οι συνοδοί του τους αντιμάχονταν, εκείνοι όμως απαιτούσαν να λογοδοτήσει σε αυτούς, μήπως τον βρουν χρεώστη τους σε κάτι. Ήθελαν να αρχίσουν την εξέταση από τότε που γεννήθηκε, τους εμπόδισαν όμως οι συνοδοί τού Αντωνίου, λέγοντας ότι όσα έκανε από τότε που γεννήθηκε, τα έσβησε ο Κύριος, και μόνο για όσα έκανε από τότε που έγινε μοναχός και αφιερώθηκε στον Θεό επιτρέπεται να τον εξετάσουν. Καθώς λοιπόν εκείνοι έλεγαν κατηγορίες, τις οποίες δεν μπορούσαν να αποδείξουν, ο δρόμος του έμεινε ελεύθερος και ανεμπόδιστος. Και αμέσως είδε τον εαυτό του σαν να ήρθε και να στάθηκε δίπλα στον εαυτό του, και έγινε πάλι ένας Αντώνιος.

Εέχασε τότε το φαγητό και έμεινε την υπόλοιπη μέρα και όλη τη νύχτα να προσεύχεται με στεναγμούς. Γιατί θαύμαζε καθώς αναλογιζόταν με πόσους έχουμε να παλέψουμε και με πόσους κόπους πρόκειται να διασχίσει κανείς τον αέρα· και θυμόταν ότι αυτό εννοούσε ο απόστολος Παύλος όταν έλεγε για τον «άρχοντα που εξουσιάζει τον αέρα» (Εφ. 2:2)· γιατί σε αυτόν τον χώρο έχει την εξουσία ο εχθρός να μάχεται και να προσπαθεί να εμποδίσει όσους πάνε να περάσουν. Γι' αυτόν κυρίως τον λόγο ο ίδιος απόστολος συμβούλευε: «Φορέστε την πανοπλία του Θεού, για να μπορέσετε να αποκρούσετε την επίθεση κατά τη φοβερή μέρα, έτσι ώστε ο εχθρός να μην έχει να πει τίποτε κακό για εσάς και να καταντροπιαστεί» (Εφ. 6, 13· Τίτ. 2:8).

Μετά από αυτό, τον επισκέφτηκαν κάποτε μερικοί και συζήτησαν μαζί του για την πορεία της ψυχής και ποιος είναι ο τόπος της μετά την έξοδο. Την ίδια νύχτα άκουσε κάποιον από ψηλά να τον φωνάζει και να του λέει: «Αντώνιε, σήκω, βγες έξω και δεξ». Βγήκε λοιπόν –γιατί ήξερε σε ποιους έπρεπε να υπακούει– και σηκώνοντας το βλέμμα του είδε να στέκεται ένας πανύψηλος, άσχημος και φοβερός, που έφτανε ως τα σύννεφα. Κάποιοι ανέβαιναν, σαν να είχαν φτερά, και εκείνος άπλωνε τα χέρια του και άλλους τους έριχνε κάτω, ενώ άλλοι πετούσαν ψηλά, του ξέφευγαν και συνέχιζαν ανενόχλητοι. Σε αυτούς εκείνος ο πανύψηλος έτριζε τα δόντια, ενώ χαιρόταν για εκείνους που έπεφταν. Και αμέσως ακούστηκε στον Αντώνιο μια φωνή:

«Εννόησε αυτό που βλέπεις».

Ανοίχτηκε τότε ο νους του και κατάλαβε ότι πρόκειται για το πέρασμα των ψυχών και ότι ο πανύψηλος που στεκόταν ήταν ο διάβολος που φθονεί τους πιστούς. Αυτός πιάνει όσους του είναι χρεώστες και δεν τους αφήνει να περάσουν, ενώ όσους δεν έκαναν τα θελήματά του δεν μπορεί να τους πιάσει, αλλά τον προσπερνούν και ανεβαίνουν.

Όταν είδε αυτό το όραμα, που του θύμιζε και το άλλο, περισσότερο αγωνιζόταν κάθε μέρα να προχωρεί και πιο μπροστά.

[Από το βιβλίο: ΕΥΕΡΓΕΤΙΝΟΣ, τόμος Α', Υπόθεση Ι' (10). Εκδόσεις «Το Περιβόλι της Παναγίας», Θεσσαλονίκη 2001, σελ. 103]

(Πηγή ψηφ. κειμένου: koinoniaorthodoxias.org)